

החיטה צומחת שוב | דורית צמרת

שדות שפוכים הרחק מאפק ועד סוף
וחרובים וזית וגלבוש –
ואל ערב העמק נאסף
ביופי שעוד לא היה כמוהו.

זה לא אותו העמק, זה לא אותו הבית
אתם אינכם ולא תוכלו לשוב
השביל עם השדרה, ובשמים עיט
אף החטה צומחת שוב

מן העפר המר העיריות עולות
ועל הדשא ילד וכלבו
מואר החדר ויורדים לילות
על מה שבו ומה שבבלבו
זה לא אותו העמק...

וכל מה שהיה אולי יהיה לעד
זרח השמש שוב השמש בא
עוד השירים שרים, אף איר יגד
כל המכאוב וכל האהבה.

הן זה אותו העמק, הן זה אותו הבית
אבל אתם הן לא תוכלו לשוב
ואיר קרה, ואיר קרה ואיר קורה עדיו
שהחטה, כן, החטה צומחת שוב.

החול יזכור | נתן יונתן

החול יזכור את הגלים, אבל לקצף אין זכר
זולת ההם, אשר עברו עם רוח לילה מאחר
מזיכרונם הוא לעולם לא יימחה,
לא יימחה.

הכל ישוב אל המצולות, זולת הקצף הלבן
נרות הלילה דעכו, הידידות, האהבה
הנעורים, שבאו פתע אל סופם.

כמוהו גם, על חוף לבם, רטט אז משהו חיוור,
והם רשמו בתוך החול, כשהירח העובר
האיר פתאום, פנים זרות ושחוק רפה.

הכל ישוב אל המצולות, זולת הקצף הלבן
נרות הלילה דעכו, הידידות, האהבה
הנעורים, שבאו פתע אל סופם.

היו שם קונכייות ריקות, שנהמו קינה של ים,
ובית עלמין על הגבעות
ושניים שחלפו דומם
בין החצב והקברים והשקמה.

הכל ישוב אל המצולות, זולת הקצף הלבן
נרות הלילה דעכו, הידידות, האהבה
הנעורים, שבאו פתע אל סופם.

מה ההבדל בין זכר הגלים לקצף? מה נוטים לזכור ומה חוששים שישכח? ?

איך חיים עם זיכרון ש"לעולם לא יימחה"? ?

"ואיר קרה ואיר קורה עדיו שהחטה צומחת שוב" – מה מסמלת החיטה הצומחת? מה הבקשה שחבויה באמירה זו? ממי? ?

מה חשוב לזכור ואיר נכון לעשות זאת לפי השירים? במה הם דומים? מה ההבדל ביניהם? ?